

Dieva valstība—šodien

“Dievs, bagāts būdams žēlastībā, Savā lielajā mīlestībā, ar ko Viņš mūs ir mīlējis, arī mūs, kas savos pārkāpumos bijām miruši, darījis dzīvus līdz ar Kristu: žēlastībā jūs esat izglābti! Viņš iekš Kristus Jēzus un līdz ar Viņu mūs ir uzmodinājis un paaugstinājis debesīs, lai nākamajos laikmetos Kristū Jēzū mums parādītu Savas žēlastības un laipnības pāri plūstošo bagātību.” (Ef. 2:4–7)

Lieldienas ir laiks, kad visa kristīgā pasaule atceras šīs pasaules svarīgāko notikumu—Kristus upuri Golgātā un Viņa augšāmcēlšanos, kas uz visiem laikiem izmainīja pasaules vēsturi. Mēs varam aplūkot augšāmcēlšanos no dažādiem rakursiem, bet šoreiz vēlos pievērst uzmanību Kristus augšāmcēlšanās nozīmei un kā tā iespaido mūsu dzīvi un misiju.

Pāvila 1. vēstules korintiešiem 15. nodaļa laikam ir Bībelē visgarākais skaidrojums par augšāmcēlšanās nozīmi. Visu šajā nodaļā pausto Pāvils noslēdz ar vārdiem: *“Tad nu, mani mīlie brāļi, topiet pastāvīgi, nešaubīgi, pilnīgāki Tā Kunga darbā vienumēr, zinādami, ka jūsu darbs Tā Kunga lietās nav veltīgs.”* (1. Kor. 15:58).

Brīžiem mums daudzi mazi palīdzības un laipnības darbiņi var šķist nenozīmīgi, bet Ap. Pāvils raksta, ka tiem visiem ir kāda nozīme Dieva valstības attīstībā. Tas ir darbs ar mūžības vērtību. Kad palīdzam kādam, kas nonācis trūkumā vai grūtībās, mēs būtībā darām to, uz ko Kristus mūs ir aicinājis, gaidot Viņa atnākšanu (skat. Mt. 24–25). Mēs varbūt neizprotam, kā Dievs tos visus novedīs līdz jaunai radībai Kristū, bet Viņš to ir apsolījis izdarīt un reiz tas atklāsies visiem.

Augšāmcēlšanās praktiskā nozīmē

Interesanti, ka Ap. Pāvils, beidzis skaidrot Korintas kristiešiem par augšāmcēlšanos, turpina: *“Bet attiecībā uz vācamajām dāvanām svētaji labā—darait tā, kā es esmu noteicis Galatijas*

draudzēm. Ikkatrā pirmajā nedēļas dienā lai ikviens, cik bijis iespējams atlicināt, tur gatavībā, ka dāvanas nav jālasa tikai tad, kad es nākšu.” (1. Kor. 16:1–2). Pāvilam izpratne par Kristus augšāmcēlšanos saistās ar praktisko dzīvi. Ja Kristus ir augšāmcēlies, tad kā mēs izlietojam savus līdzekļus?

Reizēm mums šķiet, ka ar mūsu garīgumu viss ir vislabākajā kārtībā, vai tuvu tam, bet palūkosimies uz sevi godīgi—par ko liecina mūsu dokumenti?

Ja mēs ieskatīsimies telefona rēķinā, ko mēs tajā redzēsim? Cik minūtes ir veltītas, lai sniegtu iedrošinājumu citiem, cik—darba lietām un cik laika iztērēts tukšā plāpāšanā?

Ja mēs palūkotos uz sava bankas konta izrakstu—cik mēs esam ziedojuši trūkumcietējiem, un cik — sevis apbalvošanai par to, ka esam bijuši tik laipni pret sevi?

Ja mēs izveidotu sava laika izlietojuma grafiku—cik tajā būtu atvēlēts TV kanālu vai Interneta pārlūkošanai, cik ar ticības brāļiem un māsām pārrunas par to, cik šausmīga ir šī pasaule, un cik—sarunas par garīgām lietām ar cilvēkiem, kas nepazīst Kristu? Kāda atklājas patiesā aina uz mūsu dzīves prioritātēm laika un līdzekļu izlietojumā? Atminos kādu asprātīgu jautājumu: Kāpēc lats šķiet tik liels, kad to noliekam uz ziedojumu trauka, bet tik niecīgs—veikalā?...

Kas var mainīt šo situāciju?

Jauns skatījums uz realitāti

Vairākkārt nācies dzirdēt, kā kristieši gaužas par šo pasauli un gaida labāku dzīvi debesīs. Ko mēs redzam ap sevi? Klausoties šādās sarunās, brīžiem ir sajūta, ka Dievs ir sen aizmirsis šo pasauli. Esmu bijis kādā draudzē, kur katra Bībeles izpētes stunda, lai ar ko tā sāktos un lai kāda būtu tās tēma, vienmēr beidzās ar apceri, cik briesmīga ir šī pasaule. Šķiet, ka Pāvilam bija cita izpratne par šo pasauli. Šeit minēšu divus citātus no 2. Kor. 5:17 un Gal. 6:15:

“Tādēļ, ja kas ir Kristū, tas ir jauns radījums; kas bijis, ir pagājis, redzi, viss ir tapis jauns.”

“Jo nedz apgraizīšana ir kas, nedz neapgraizīšana, bet jauns radījums.”

Šīs abas rakstvietas runā par jaunu radījumu tagadnes formā, nevis nākotnes cerību dūmakā. Līdz ar to jāsecina, ka pēc Kristus augšāmcelšanās debesīs un zeme ir kaut kādā veidā ir caurvijušās viena otrai.

“Uz farizeju jautājumu, kad nākšot Dieva valstība, Viņš tiem atbildēja: “Dieva valstība nenāk ārīgi redzamā veidā. Nevarēs arī sacīt: redzi, šē viņa ir vai tur,—jo, redziet, Dieva valstība ir jūsu vidū.”” (Lk. 17:20–21).

Atcerēsimies arī šī raksta ievadā citētos vārdus: *“Viņš iekš Kristus Jēzus un līdz ar Viņu mūs ir uzmodinājis un paaugstinājis debesīs”*. Pāvils runā par dzīvi debesīs tagadnes formā.

Ja Dieva valstība ir mūsu vidū, tad kas ir nepieciešams, lai mēs to ieraudzītu? Bībelē ir sniegta skaidra un vienkārša atbilde—ir nepieciešama jaunpiedzimšana “no augšienes”¹.

Jauna cilvēka radīšana

Jāņa evaņģēlijs, tāpat kā pirmā Mozus grāmata, sākas ar vārdu “iesākumā”, un tā nav nejaušība. 1. Mozus grāmata

apraksta pasaules un pirmā cilvēka radīšanu, Jāņa evaņģēlijs apraksta jauna cilvēka radīšanu “no augšienes”. Līdz ar to nav pārsteidzoši, ka Jāņa evaņģēlija 3. nodaļā jaunpiedzimšana tiek skaidrota, atsaucoties uz radīšanas valodu 1. Mozus 1:2, kad Dieva Gars, jeb Dieva “dvaša” (ebr. “gars” un “vējš, elpa, dvaša” ir tas pats vārds) pārklāja ūdeņus, tos šķirdama un izsaucot esamībā sauszemi. Jēzus izmanto šo vārdu spēli: *“Vējš pūš kur gribēdams, un tu dzirdi viņu pūšam, bet nezini, no kurienes viņš nāk un kurp viņš iet. Tāpat ir ar ikvienu, kas piedzimis no Gara.”* (8. p.) Pēc tam Jānis piemin nedēļas sesto dienu—1. Mozus grāmatā sestajā dienā tika radīts pirmais cilvēks. Šeit Jāņa evaņģēlijā Jēzus tiek vests Pilāta priekšā un pils pagalmā atskan vārdi: *“Redziet, kāds cilvēks!”* (19:5). Dievs Kristū rada jaunu cilvēku. Piektdienas vakars beidzas ar skaļu saucieniem: *“Viss piepildīts!”* (Jņ 19:30). Tad seko sabats, un tāpat kā radīšanas stāstā, arī šeit Dievs atdusas no sava darba, tikai šoreiz šī sabata dusa ir tik atšķirīga no pirmās!

Tad aust svētdienas rīts un Kristus tiek uzmodināts no miroņiem. Diena iesākas ar Jēzus pavēli Marijai iet un sākt sludināt Viņa augšāmcelšanos, bet noslēdzas augšistabā, aiz slēgtām durvīm, kad Jēzus parādās mācekļiem. Jāņa evaņģēlija 20. nodaļā lasām: *“Tad Jēzus vēlreiz viņiem saka: “Miers ar jums! Kā Tēvs Mani sūtījis, tā Es jūs sūtu.” Un, to sacījis, Viņš dvesa un sacīja viņiem: “Nemiet Svēto Garu!”* (21., 22. p.) Šajā notikumā Jānis atkal runā radīšanas valodā, kad *“Dievs Tas Kungs radīja cilvēku no zemes pīšļiem un iedvesa viņa nāsīs dzīvības dvašu; tā cilvēks tapa par dzīvu dvēseli.”* (1. Mozus 2:7). Ap. Jānis norāda, ka augšāmceltais Kungs dveš uz mācekļiem Dieva Garu, radot jaunus, garīgus cilvēkus. *“Bet, cik Viņu uzņēma, tiem Viņš deva varu kļūt par Dieva*

bērniem, tiem, kas tic Viņa Vārdam, kas nav dzimuši ne no asinīm, ne no miesas iegribas, ne no vīra gribas, bet no Dieva.” (Jņ. 1:12–13). Iesējams, ka tā ir Jēzus Kristus atklāsmes, atspulgs Viņa ļaudīs, ko Dievs pasniedz Jēzum kā mantojumu Atklāsmes grāmatā? (Atkl. 1:1). Šie cilvēki ir Dieva valstības pilsoņi, viņi pazīst sava Kunga balsi un redz Viņa valstību sev visapkārt.

Augšāmceltajā Kristū Dievs radīja jaunu cilvēku. Arī mēs esam aicināti būt par šīs jaunās radības cilvēkiem Svētā Gara spēkā jau tagad.

Jaunrades mērķis

Jesajas 6:3 pravietis apraksta kādu notikumu, kur sešspārnu serafi debesīs sauc: *“Svēts, svēts, svēts ir Tas Kungs Cebaots! Visa zeme ir pilna Viņa godības!”* Tas ir teikts tagadnes formā. Zeme ir radīta kā trauks, kuru Dievs piepilda ar savu godību. Savukārt 11. nodaļā pravietis raksta, ka *“zeme būs Tā Kunga atziņu pilna”* (9. p.) Mēs dzīvojam laikā, kad Dieva godība, kas aptver un piepilda visu zemi, vēlas ienākt arī mūsos, piepildot mūs ar Dieva atziņu. Pāvils to skaisti izsaka sekojošiem vārdiem: *“Jo mēs nesludinām paši sevi, bet Kristu Jēzu, To Kungu, mēs paši esam jūsu kalpi, Jēzus sūtīti. Jo Dievs, kas ir sacījis, lai gaismā aust no tumsības, ir atspīdējis mūsu sirdīs, lai dotu Dieva godības atziņas gaismu Kristus vaigā. Bet mēs glabājam šo mantu māla traukos, lai spēka pārpilnība būtu no Dieva un ne no mums.”* (2. Kor. 4:5–7). Tātad, zeme ir radīta, lai tiktu piepildīta ar Dieva godību, bet mēs esam radīti kā māla trauki, kuri jāpiepilda ar Dieva atziņu. Šai atziņai vajadzētu raksturot to, kas mēs esam, un noteikt, ko mēs darām. Jo Dieva atziņa nav tikai teorētiskās zināšanas *par* Dievu, ko varam uzzināt, lasot Bībeli vai citas grāmatas, tā ir dzīve kopā *ar* Dievu. Protams, ir svarīgi zināt ticības

pamatus, un lasot Dieva Vārdu, mēs tos apgūstam, bet tālāk ir praktiskā ticības dzīve, Dieva atziņa. Cik no mums vēl aizvien ir izsalkuši iepazīst Jēzu Kristu, kad teorija ir apgūta? Kā tas var notikt?

Iepazīšanās un dzīve kopā ar Jēzu Kristu

Mēs satiekamies ne tikai lūgšanās, Bībeles lasīšanā, piedaloties dievkalpojumā un Sv. Vakarēdienā, bet saskaņā ar Mt. 25:34–40, kalpojot visiem, kam nepieciešama palīdzība. Man šķiet, ka tieši šeit mēs iepazīstamies ar Kristu pa īstam. Kalpojot izsalkušiem, sabiedrības atstumtiem, ekonomiskās vai psiholoģiskās grūtībās nonākušiem (kā arī lūgšanās un Sv. Vakarēdienā) mēs satiekamies *ar* Viņu un kalpojam kopā.

Tie, kas izšķiras iet uz satikšanos ar Kristu, nonāk vietās, kur debesis savijas ar zemi, kur ticības skatam atklājas Dieva valstība. Mēs ieraugām, ka Dieva valstība ir mūsu vidū un visa zeme ir pilna Viņa godības.

Mirkļis, kurā satiekas pagātne, tagadne un nākotne

Raugoties uz Bībeli kopumā, var teikt, ka pretstatā daudziem citiem pasaules uzskatiem, Bībelē laiks ir lineārs, sākot no pasaules radīšanas 1. Mozus 1. nodaļā līdz atjaunotai zemei Atkl. 22. nodaļā, ar kulmināciju Golgātas notikumā un pēc tam ar Kristus otro atnākšanu. Bet arī laiks—pagātne un nākotne—var pārklāties ar tagadni, tāpat kā Dieva valstība caurvijas jeb pārklājas ar šo pasauli.

Caur Svēto Vakarēdienu pagātne—Kristus upuris Golgātā—ienāk manā dzīvē, šodienā, un “tiekāms Viņš nāk” otrreiz, caur ticību ienāk arī nākotne, visas radības atpestīšana, pārradīšana un Dieva godības visaptveroša klātbūtne.

Līdzīgi kā sendienās, kad israēlieši dzīvodami vēl tuksnesī nobraudēja izlūku atnestos Kānaānas zemes augļus (4. Mozus 13), Dievs ir apsolījis pārpludināt visu radību ar savu mīlestību un rūpēm par dzīves pabērniem. Kādu dienu visa *“zeme būs Tā Kunga atziņu pilna kā jūras dziļumi, kas līdz pašam dibenam ūdens strāvu pilni.”* (Jes. 11:9). Jo Kunga atziņas nav teorētiski fakti, kā mums to varbūt labāk patiktu redzēt, bet Dieva pazīšana. Mēs iepazīstam Dievu Bībelē un misijas darbā. *“Redzi, tu aicināsi tautas, ko tu nepazīsti, un tautas, kas tevi nepazīst, nāks pie tevis Tā Kunga, tava Dieva, Israēla Svētā dēļ, tāpēc ka Viņš tevi paaugstinājis.”* (Jes. 55:5). Pateicoties Kristus paaugstināšanai pie krusta, kam sekoja Viņa augšāmcelšanās no mironiem un Svētā Gara izliešanās pār Kristus mācekļiem, Dieva valstība atklājas jau šodien, uz šīs zemes, tā ienāk no nākotnes mūsu dzīvē un ļauj mums piedzīvot un nobraudēt debesis jau šodien.

Kristīgajā ticībā mēs esam aicināti gan domās, gan kristības un Sv. Vakarēdiena sakramentos, atgriezties pie Kristus upura Golgātā un tai sekojošās augšāmcelšanās, lai arī nākotne varētu ienākt mūsu dzīvē. Pāvils raksta: *“Mēs visur nesam Jēzus mirstānu savā miesā, lai arī Jēzus dzīvība parādītos mūsu miesā.”* (2. Kor. 4:10). Mums nav jāgaida nākotne, tā var ienākt jau mūsu šodienā.

Jautājums ir, vai mūsu pašreizējā dzīve ir tās debesis, par kādām mēs sapņojam? Ne mantiskā vai materiālā izpratnē, kas varbūt attiecas vairāk uz visu lietu jaunradīšanu pēc Kristus otrās atnākšanas, bet mūsu savstarpējo attiecību jomā? Vai Kristus upuris Golgātas kalnā un tam sekojošā augšāmcelšanās pirms nepilniem divtūkstoš gadiem ienāk manā tagadnē tādā mērā, lai tajā varētu ienākt arī nākotne?² Kur šodien ir Dieva valstība?

Pirms steigšamies atbildēt uz šo jautājumu, vēlreiz palūkosimies uz savu telefona rēķinu, bankas konta izrakstu un laika sadalījuma grafiku...

Dieva valstības atklāsme draudzē

Dieva valstība pirmkārt jau atklājas Viņa draudzē, tā atklājas pielūgsmē un kā mēs pārstāvam Dievu uz šīs zemes—cilvēku savstarpējās attiecībās. Kāds teologs³ ir teicis, ka mēs kļūstam līdzīgi tam, ko mēs pielūdzam. 1. Mozus 1:26,27 teikts, ka cilvēks tika radīts pēc Dieva tēla un līdzības. Toras komentārs⁴ to skaidro šādi: “Cilvēka raksturojums kā “pēc Dieva tēla un līdzības” sniedz papildus dimensiju viņa esamībai kā Dieva klātbūtnes simbolam zemes virsū. Kaut arī cilvēks nav dievišķs, viņa eksistence vien jau liecina par Dieva darbību šajā pasaulē. Šī apziņa uzliek milzīgu atbildību un nosaka dzīvesveidu, kas ir saskaņā ar apziņu par šo faktu.”

Kādu Dievu es pazīstu? Ja mans Dievs ir tiesnesis, arī es kļūstu tāds pats. Es spriežu tiesu par visiem ap mani. Ja mans Dievs piedod visiem visu, tad arī es ar laiku kļūstu tikpat nenoteikts un nekonkrēts. Ja mans Dievs ir tāds, kāds tas atklāts Bībelē—gan mīlošs, gan taisnīgs, gan greizsirdīgs, gan žēlsirdīgs un pašuzupurīgs, arī es ar laiku kļūstu Viņam līdzīgs. Dieva Gars atjauno sākotnējo cilvēka līdzību ar viņa Radītāju.

Atdzimstot no Dieva Gara un ienākot Dieva bērnu sadraudzībā, pielūdzot to, kurš nenoguris gāja pie grēciniekiem, kamēr Viņa roka un kājas nebija piesistas krustā⁵, Dieva sākotnējā iecere, radot cilvēku, atkal ienāk manā dzīvē, tagadnē, un es raugos nākotnē uz visas radības jaunradīšanu, jau šodienā baudot nākamo lietu realitāti. Citiem vārdiem sakot, Bībeles lielais stāsts par Jēzu Kristu, kas sākas ar 1. Mozus 1:1 un beidzas ar Atklāsmes 22:20, kļūst par

manas dzīves realitāti un nosaka manu dzīvi un kalpošanu, manu šodien un nākotni. Pēkšņi arī manas acis saskata, kā Dieva godība piepilda zemi un Dieva valstība atklājas Viņa ļaužu vidū. Šī realitāte nosaka gan manu personīgo, gan visas draudzes dievkalpošanu un misiju. *“Līdz ar Kristu esmu krustā sists, bet nu nedzīvoju es, bet mani dzīvo Kristus; bet, cik es tagad dzīvoju miesā, es dzīvoju ticībā uz Dieva Dēlu, kas mani ir mīlējis un nodevies par mani.”* (Gal. 2:20).

Dieva pagodināšana

Kas ir dievkalpošana un kāds ir tās mērķis? Var šķist, ka tā sākas Kunga svētās dienas rītā un ilgst 2–3 stundas, kad mēs kā draudze sanākam kopā, dziedam Dieva slavēšanas dziesmas, lasām dažus pantus no Bībeles un pārdomājam Dieva Vārdu.

Dievkalpojumā mēs no jauna gaidām, kā Dieva godība pārpludinās šo zemi.

Vērojot, cik bieži Dāvids un citi Bībeles Vecās Derības autori slavē Dievu, atgriežoties pie radīšanas stāsta un Jaunās Derības autori pie Kristus augšāmcelšanās un cilvēka jaunradīšanas stāsta, nākas secināt, ka mums jāvelta daudz lielāka uzmanība radīšanas un jaunradīšanas notikumiem mūsu dievkalpojumos. Mums vairāk jāskatās uz Bībeles vēsti kopumā—no iesākuma līdz beigām, ne tikai uz atsevišķiem tās fragmentiem.

Kā Septītās dienas adventistiem mums ir būtiski nepazaudēt kopskatu uz visu Bībeles stāstu par Jēzu Kristu. Dievs to mums ir atklājis kā Lielo Cīņu starp Kristu un sātānu. Tikai raugoties uz visu Bībeles lielo stāstu, kura centrā ir Jēzus Kristus, mēs spējam pareizi izprast pagātnes notikumus, tagadni un nākotni, mēs saskatām savu vietu Dieva plānā un mērķi, uz ko mums tiek ties. Mēs sākam dzīvot bibeliskajā pasaules izpratnē, šajā lielajā stāstā, un raugoties

nākotnē uz visu lietu jaunradīšanu, piedzīvot jaunpiedzimšanu jau šodien, piedzīvot Dieva valstības atklāsmi un būt par Dieva klātbūtnes lieciniekiem apkārtējai pasaulei.

Ko augšāmcelšanās dod mūsu ticībai?

Pirmkārt, Kristus nāve un augšāmcelšanās ir Bībeles un mūsu ticības centrs. Saskaņā ar 1. Kor. 15:13–19, bez Kristus augšāmcelšanās ticībai nav nekādas vērtības. Tad mēs vēl aizvien paliekam grēkos un bez cerības. Augšāmcelšanās sniedz jaunpiedzimšanas iespēju un cerību, tāpēc mēs raugāmies Bībelē kā Dievs strādā, lai apvienotu visu debesīs un virs zemes Jēzu Kristū, un vērtējam visu no šī kristocentriskā skatu punkta. No tā izriet vienotība Kristus mīlestībā un mācībā.

Otrkārt, augšāmceltais Kristus ir Debesīs pie Tēva labās rokas, Viņš ir arī mūsu Augstais priesteris, un mēs varam pieiet *“bez bailēm pie žēlastības troņa, lai saņemtu apžēlošanu un atrastu žēlastību, palīdzību īstā laikā.”* (Ebr. 4:16).

Treškārt, pieņēmuši Kristus upuri par mūsu grēkiem un Viņa augšāmcelšanos, mēs saņemam Svētā Gara dāvanu, kas atbrīvo mūs no verdzības grēkam (Rom. 6), ļauj mums atkal kļūt par *“Dieva klātbūtnes simbolu zemes virsū”*. (Rom. 8:18–23) Mēs saņemam arī Gara dāvanas kalpošanai (Ef. 4:8).

Ceturtkārt, Dieva valstība, kuru mēs gaidām nākotnē, var atklāties mūsu vidū jau šodien. Piedzīvojot jaunpiedzimšanu, mēs ieraugām Dieva valstību mūsu vidū, mēs ieraugām, ka Dievs ir tuvu klātesošs, nevis kaut kur tālu, grūti sasaucams. Tas paver citu skatu uz lūgšanu dzīvi.

Pats ticīgais kļūst par vietu, kur satiekas debesis un zeme. Cik bieži mēs par to

esam domājuši? Baidos, ka ne pārāk, citādāk mūsu savstarpējās attiecības varētu raksturot mazliet citādāk. Ir pienācis laiks dzīvot atbilstoši Bībeles mācībai.

Novēlu visiem AV lasītājiem priecīgus Kristus augšāmcelšanās svētkus un jaunas iespējas iepazīt Dievu un piedzīvot augšāmcelšanās un jaunradīšanas pārvērtību arī savā dzīvē!

Guntis Bukalders,

Limbažu draudzes mācītājs

Baltijas Ūnijas Komunikāciju nodaļas vadītājs

Piezīmes un paskaidrojumi

1. Skat. Jāņa ev. 3:1–21.
2. Šķiet, ka šī pagātnes klātesamība šodien manā dzīvē ir tieši proporcionāla tam, cik Dieva valstības var atklāties šodien.
3. Par daudzām idejām šī raksta tapšanā esmu pateicīgs bīskapa Toma Raita (Nicholas Thomas Wright) paustajam bībeliskajam skatījumam par draudzes uzdevumu augšāmcelšanās kontekstā un Baltijas Konferenču Ūnijas prezidentam Valdim Zilgalvim attiecība par radīšanas valodu Bībelē.
4. The JPS Torah Commentary, ©1996 by The Jewish Publication Society.
5. Plašāk par šo tēmu skat. “Laikmetu Ilgas”, 78. nodaļu ‘Golgāta’.